

Hoe het begon

Ons gezin bestond uit vader, moeder, een oudste dochter, de tweeling, een jongste zoontje en weer een tweeling.

Mijn vader was vaak afwezig; hij had een eigen bedrijf. Als hij er was, dronk hij bier en rookte veel. Zijn koosnaampje voor mij was Bolle. Het leven van mijn moeder bestond voornamelijk uit vliegen en rennen, waardoor ze weinig tijd had voor de kinderen. Ze werkte op kantoor als receptioniste. Rond de tijd waarin dit hoofdstuk zich afspeelt, was mijn moeder net bevallen van de tweeling en stond de deurwaarder voor de deur: het bedrijf van mijn vader was failliet gegaan.

Mijn zus ging al snel bij oma wonen; ze was oma's lieveling. Oma wilde haar zelfs adopteren, omdat onze moeder in haar ogen niet goed genoeg was. Ze kreeg veel aandacht en allerhande cadeaus, terwijl ik het altijd fout deed bij oma. Ik kreeg slechts klappen en tweedehands cadeautjes. Tussen haar en mij ontstond hierdoor een soort van strijd.

Mijn tweelingbroertje wilde altijd graag met me spelen, maar hij kon zo gemeen doen dat ik dan niet meer tegen hem praatte. Ik was op dat moment een jaar of drie, vier. Een druk meisje, een beetje stevig, een beetje een doerak, maar ook een heel vrolijk bloemen-/vlindermeisje. Ik ging vaak helemaal op in mijn eigen fantasie, ik praatte bijvoorbeeld tegen kabouters in het bos!

Mijn broertje was een typische Einzelgänger. Hij kreeg weinig aandacht en werd totaal niet gestimuleerd. Samen met mijn tweelingbroer haalde hij allerlei kattenkwaad uit.

We woonden destijds in de Emmastraat in Zeist, in een redelijk groot huis, met vijf slaapkamers en een zolder. Er liep een

drukke weg voor ons huis en daarom was de tuin afgezet met een traliehek. Een heel gewone buurt, met een paar opvallende figuren. Zo woonde er een Jezusfanaat die allemaal beelden van poezen had. Er was een kruidenier op de hoek. Achter ons huis woonde iemand die speelgoed maakte in een loods. En dan had je nog de voddenboer met zijn vrouw en kinderen.

De voddenboer werd zo genoemd omdat hij van alles verzamelde en verkocht. Het was een nogal lomp figuur, grijzig en een stuk ouder dan zijn vrouw. Hij rook naar sigaren en bier en had bruine tanden en een snor die over zijn lippen hing, waardoor er allerlei etensresten in bleven hangen. Al met al een vies, sober en armoedig type. Ook zijn vrouw zag er onverzorgd, vermoeid en slonzig uit, met haar boerenjurken, haar hangtieten en haar haar in bruine slierten langs haar hoofd.

Zelfs hun kinderen toonden armoedig en smoezelig, mede door hun altijd vieze, zwarte nageltjes. Er was een dochter van ongeveer mijn leeftijd, een iets oudere broer en een klein baby'tje. De oudste dochter was een jaar of vier, vijf ouder dan ik en had lange, blonde haren. Ik vond haar heel mooi en keek tegen haar op. Ik wilde haar dan ook graag leren kennen.

Omdat mijn moeder het altijd druk had, vond ze het goed dat ik met mijn buurmeisje speelde. Ik was trots dat ik eindelijk buiten ons eigen hek mocht spelen! Ik was pas een jaar of vier, maar ik kan het me nog goed herinneren. Zo gingen we een keer samen naar de loods van de achterbuurman, die speelgoed maakte voor Sinterklaas. Ik kreeg een beer van hem! Die beer werd mijn beste vriendje; ik vertelde hem alles, mijn beer wist al mijn geheimen. Zo ook van die ene keer...

Ik was bij mijn buurmeisje, we speelden aan de voorkant van hun huis op het tuinpad. 'Wie wil er een snoepje? Wie het eerste komt, krijgt een snoepje!' riep de vrouw van de voddenboer. Ik rende de keuken in en kreeg als eerste een snoepje. Ik mocht gaan zitten en haar moeder kamde mijn haren en zei hoe mooi ze mij vond. Omdat ik mezelf altijd lelijk vond, voelde ik me nu als een prinsesje! Ik werd mooi gemaakt en kreeg

een prachtige jurk aan. Mijn buurmeisje was in geen velden of wegen meer te bekennen, toen ik werd meegenomen de trap af naar de kelder. Daar stonden een bank en twee bedden. Ik zag twee mannen en mijn vriendinnetje. Eén van de mannen, de voddenboer (haar vader) stond naast het bed waarop ze lag vastgebonden met een soort schipperstouwen ... ze was naakt! In het midden van de kamer stond een camera. Ik schrok, maar ze bleven zeggen: 'Je hoeft niet bang te zijn' en ze gingen maar door met complimentjes geven. We zouden leuke spelletjes gaan doen en al gauw ontstond er een kussengevecht. Ze was inmiddels losgemaakt en stond te springen op het bed. Toen zei de voddenboer: 'We gaan een ander spelletje doen; doe je kleren maar uit, dan blijft je jurk mooi'. Ik vond dit eigenlijk heel eng, maar ze waren zo aardig voor me en bovendien was het heel warm in de kelder. Ze zeiden dat ik mooi en lief was, een echt prinsesje en dat ik niet bang hoefde te zijn. Voor ik het goed en wel besepte, boog de voddenboer zich over me heen. Hij betastte me overal en uiteindelijk duwde hij zijn vieze vingers bij me naar binnen.

Intussen hoorde ik mijn vriendinnetje hard gillen op het andere bed. Af en toe ving ik een glimp van haar huilende gezicht op. Ineens was ze helemaal stil. De mannen leken in paniek en ik begreep er helemaal niets van. Toen kwam haar moeder naar beneden en werd ze losgemaakt, in witte lakens gewikkeld en naar buiten gedragen. Ze legden haar in hun busje. Langzamerhand begon het me te dagen: ze was dood! Ik voel me niet alleen ongelofelijk vies, maar ook enorm schuldig. De kelder werd haastig leeggeruimd. Haar moeder gaf me mijn eigen kleren terug en zei dat ik hierover tegen niemand iets mocht vertellen!

Ik was doodsbang en rende snel naar huis, naar mijn moeder. Die was - zoals gewoonlijk - gehaast en had geen tijd voor me. Omdat ik al zo vaak gehoord had dat ik niet zo moest zaniken, durfde ik niets te zeggen. De band met de andere kinderen was niet zo hecht, dus ook hen kon ik niets vertellen. Ik wachtte op mijn vader, maar ook die had het druk en zei dat ik niet moest zeuren. Ik wilde niemand lastig vallen en verschuil-

de me in de schuur. In één van de muren zat een gaatje in waardoor ik precies op het erf van de voddendoer kon kijken. Het busje stond er nog en de mannen liepen heen en weer. Doodsbang en in shock drukte ik mijn knuffelbeer dicht tegen me aan. Ik had geen enkel besef van tijd meer en wachtte tot het busje wegreed. Toen ik eindelijk het huis binnen durfde te gaan, was ik letterlijk ziek van ellende; ik had koorts en bleef een paar dagen ziek in bed. Uiteindelijk moest ik toch weer naar school en dus langs het huis van de voddendoer.

Er waren alleen nog mannen in het huis aanwezig. De vrouw van de voddendoer, mijn buurmeisje en de andere kinderen waren nergens te bekennen. Ook op school durfde ik niets te vertellen, want de schaamte en het schuldgevoel waren te groot. Ondertussen maalden allerlei vragen door mijn hoofd: 'Waar is ze?' en 'Zou ze echt dood zijn?'. 'Wat als ik niet als eerste naar binnen was gerend voor een snoepje?' en 'Had ze dan nog geleefd?'. Ik voelde me slecht en schuldig.

Ik was zo bang, maar niemand hoorde me, want er kwam geen geluid uit mijn mond. Mijn ouders waren druk met andere dingen, ze hadden geen tijd voor mij. Het voelde als een enge droom, een nachtmerrie. Helaas weet ik nu dat dat niet zo was, het was echt gebeurd. Ik heb haar nooit meer gezien en ik dacht echt dat ze dood was, door mijn schuld. Als ik dat snoepje niet had gewild en niet als eerste binnen had willen zijn, was ze nu niet dood. Ik begon eten te haten, alles wat ik moest doorslikken, gaf een bittere, vieze smaak in mijn mond; ik voelde me misselijk als ik iets had gegeten. Hier ontstonden mijn anorexia en mijn andere eetstoornissen.

Totaal in verwarring dacht ik dat het mijn vader was, die mij had misbruikt, in plaats van de voddendoer. Omdat ik nog zo klein was, haalde ik de gezichten door elkaar: dat van mijn vader, die kwam kijken toen ik koortsig in bed lag, en dat van de voddendoer, die mij onteerde in zijn kelder. Veel later kwam ik er door EMDR therapie achter dat het niet mijn vader was die mij misbruikte, maar mijn overbuurman, de voddendoer.

Jarenlang ben ik op zoek geweest naar haar ... was ze echt dood? Ik moest weten waar ze was gebleven. Het was een lange zoektocht, maar veertig jaar later hoorde ik bij toeval op een verjaardag wat er was gebeurd. Iemand vertelde mij een verhaal over haar vriendin die enkele jaren ervoor was overleden. Die vriendin heette net als mijn buurmeisje en ze woonde destijds in de Emmastraat. Ze vertelde dat alle kinderen van het gezin in een tehuis waren geplaatst door de kinderbescherming, omdat de ouders niet goed voor hen hadden gezorgd. Ze was altijd op zoek geweest naar liefde, maar ze raakte verslaafd en vond uiteindelijk de dood. Ze voelde zich niet geliefd en ongewenst en ze heeft het verleden nooit kunnen verwerken. Daarom kon ze het leven niet meer aan.

Eindelijk had ik mijn antwoord; nu kon ik haar loslaten en haar de rust gunnen die ze verdiende.